

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2017/18, 26. februar 2018, številka 2, letnik VII

Potep po obljubljeni deželi

»Na žalost današnji otroci ne berejo veliko«

Bralna ura ob slovenskem kulturnem prazniku

Novosti v šolski knjižnici

Prenova najbolj zaželenega šolskega prostora

Reper Zlatko: »Otroci so večinoma odraz svojih staršev«

Šport mi pomeni ...

Drsanje - najboljši športni dan

Zimski športni dan na Vrhu

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 26. februar 2018, številka 2, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Rina Medjić, Alya Knez, Nadja Marot, Matija Slapšak, Živa Kolar, Ana Tašner, Lara Pikel, Alja Kajtna, Tereza Podkoritnik, Klara Golec, Eva Topole, Nika Bezgovšek, Domen Trbovc, Živa Mešel, Lea Vodišek, Ana Polak, Žan Pavlovič, Lea Seme, Julija Pristovnik, Ema Šolar, Jure Šantej, Lina Užmah, Denis Brižič, Jonas Laznik, Svit Nemec, Jure Maček, Naj Zorko, Nik Alauf Fantinatto, Tit Zeme, Kristjan Žužek

Naslovnica: Nina Jančič

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

POTOPIS

Amerika

Naše potovanje v Ameriko se je začelo 19. decembra 2017, ko smo se približno ob 19. uri odpeljali s kombijem v Budimpešto. Tam smo počakali na let do Pariza. Letalo je bilo majhno in nič posebnega. Let je trajal približno dve uri. Ko smo pristali, smo si kupili nekaj za pod zob, saj smo bili vsi zelo lačni. Na letališču smo nekaj časa čakali na naslednje letalo za San Francisco. Vkrcali smo se na veliko letalo z veliko bolj udobnimi in prostornimi sedeži, in vsak je imel tudi svoj zaslon, na katerem smo na dolgem letu čez lužo igrali igrice, gledali filme, poslušali glasbo ... Po približno enajsturnem letu smo končno pristali na ameriških tleh. Na letališču smo morali še enkrat čez pregled pred vstopom v Ameriko, saj imajo zelo dobro poskrbljeno za varnost. Nato smo najeli avto in se odpeljali do prenočišča sredi San Francisca.

San Francisco je prikupno mesto ob pacifiški obali v Kaliforniji. Znano je predvsem po zelo strmih ulicah, ki si sledijo druga za drugo. Ljudje so v Ameriki nasploh dokaj drugačni. Ne samo da govorijo drug jezik, ampak je tam zelo veliko narodov in ras. Tudi njihov način življenja je drugačen. Predvsem se jim veliko bolj mudi.

Jedli smo predvsem v restavracijah s hitro prehrano, česar se zelo hitro prenaješ. Včasih sem jedla tudi samo solato ali sem iskala druge jedi, ki niso bile ocvrte. Porcije so ogromne in ljudje imajo mize tako obložene, da res ni čudno, da se preveč zredijo. Sicer nismo videli prav veliko ljudi s prekomerno težo, a tisti, ki smo jih, so bili res ekstremno močni.

Po prespani noči v motelu smo šli na zajtrk, po katerem smo siti odšli na Pier 39. To je pomol v San Franciscu. Lep kraj za sprehod med lesenimi trgovnicami. Videli smo tudi morske leve, ki so bili zelo glasni in leni. Ležali so na lesenih deskah in se sončili. Mladički so se igrali in veselo skakali v vodo. Od tam je bilo mogoče videti tudi svetovno znan zapor Alcatraz, in sicer na otočku, kjer so zapirali le najhujše kriminalce. Zdaj je preurejen v muzej. Tja nam na žalost ni uspelo priti, saj je potrebna rezervacija. Na drugi strani smo videli most Golden Gate. Nato smo se popeljali po znameniti Lombardovi ulici. Najbolj zviti in cvetoči ulici, ki je velikokrat prikazana tudi v filmih. Ker je bila zima, tokrat žal ni bila cvetoča. Odpeljali smo se naprej in zagledali Coit

Tower, na katerega smo seveda želeli iti. Morali smo poiskati parkirno mesto v eni od strmih ulic. Imeli smo srečo, da smo imeli delujočo ročno zavoro, drugače bi potovanje morali nadaljevati brez avtomobila. S stolpa je bil prav krasen razgled na celoten San Francisco. Spet smo se spustili proti obali in se peljali čez slaven most Golden Gate. Po njem smo se tudi malo sprehajali in si ga ogledali še z bližnjega hriba. Pot smo nadaljevali v ulico, kjer so stale Painting Ladies. Gre za šest enakih raznobarnih hiš, ki stojijo tesno druga ob drugi. Potem smo šli še v China Town, torej kitajsko četrt. Dan se je bližal koncu in odšli smo se spočit v motel.

Naslednji dan smo spočiti spet sedli v avto in se odpeljali proti notranjosti Kalifornije v nacionalni park Yosemite. Park se mi ni zdel nič posebnega, razen nekaj slapov. To noč smo prespali v Fresnem. Pot smo nadaljevali v še en park, in sicer Sequoia National Park. Sekvoje so največja drevesa, zato je v tem parku tudi največje drevo na svetu poimenovano General Sherman. Noč smo preživeli v manjšem mestecu Rigney.

Zjutraj smo se dobro spočiti odpravili proti najbolj vročemu in najnižjemu kraju na svetu – Dolini smrti. Leži približno sto metrov pod morsko gladino. Pravzaprav pa sploh ni bilo vroče, saj je bila zima. A bilo mi je zelo všeč. Pokrajina, prekrita s puščavskim peskom in z občasnim grmičevjem. Tako smo se peljali skozi Dolino smrti in občudovali prostranost puščave, okoli pa je bilo skalnato hribovje. Ustavili smo se na neki točki, kjer je bilo veliko turistov, in pogledali, kaj je tako zanimivo. Ko smo prehodili kamnito pot, so bila tla v celoti bela, tu in tam so se začela malo ugrezati. Ugotovili smo, da gre za slano jezero in da stojimo na soli. Ko smo prišli nazaj do avtomobila, smo si najprej očistili čevlje, ki so bili prekriti s slanim blatom.

Nato smo se odpravili do Hooverjevega jez, ki je hidroelektrični jez in razmejuje državi Arizona in Nevada. Skozenj teče reka Colorado. Zanimivo je, da si na eni strani jez v Arizoni, a ko se sprehodiš na drugo stran, si v Nevadi. Tako v tem času, ko prečkaš jez, zamenjaš tudi časovni pas, ker imata ti dve državi enourno razliko.

Pot smo se odločili nadaljevati v Nevadi in končno smo prispeli do velikega mesta Las Vegas. Tako smo božični večer (najbolj svet

večer) preživljali v najbolj grešnem mestu. Kovčke smo odložili v prelepem apartmaju z razgledom na mesto. Nato smo se peš odpravili po ulicah Vegasa. Vse je bilo tako veličastno, ogromno, svetleče, lepo ... Na ulicah je bilo zelo veliko ljudi, hoteli so stisnjeni drug ob drugem, če želiš priti na drugo stran ceste, moraš po stopnicah in čez most na drugo stran. Velikokrat prideš v hotel naokoli, ker ne moreš drugače. Tako privabljajo hoteli še več ljudi v svoje igralnice. Eno smo si ogledali tudi mi. Čudno je videti ljudi, ki na božični večer zamorjeni sedijo na stolih pred igralnimi napravami kot kup nesreče in zapravljajo svoj denar v upanju, da bi si izboljšali življenje.

Vsak hotel ima svojo tematiko. Hotel Paris ima spredaj postavljen Eifflov stolp, potem sta še hotel Luxor z egipčanskimi piramidami in s Sfingo ter hotel The Venetian, ki ponazarja Benetke, medtem ko nas je hotel Caesars Palace navdušil z grško arhitekturo. Pred hotelom Bellagio smo gledali vodno predstavo fontan z glasbeno spremljavo. Bilo mi je zelo všeč.

Zanimivo je, kaj vse ljudje delajo na ulici, samo da bi zaslužili. Nekateri plešejo, drugi igrajo, spet tretji samo stojijo oblečeni v kakšno masko in čakajo, če se želi kdo slikati z njimi, nato to zaračunajo. Naslednji dan smo se z avtom popeljali skozi središče mesta in občutek je čisto drugačen kot ponoči. Podnevi ni več tistega značilnega blišča in tudi gneče je veliko manj, še vedno pa ostaja ogromno mesto, kar je tudi po svoje čarobno.

Potem smo se iz prestižnega mesta spet popeljali v naravo. In sicer smo si najprej ogledali Zion, nacionalni park, in pri tem tudi zamenjali državo, saj smo prišli že v Utah. Tam smo opazovali značilne oranžne in rdeče skale, nebo je bilo sinje modro s tu in tam kakšnim belim oblakom. Čez

park nas je popeljala zvita cesta, ki je vse naredila še lepše. Odpeljali smo se naprej in spet prečkali mejo v Arizono.

Ker se je že stemnilo, ko smo prišli v Bryce Canyon, smo šli v prenočišče, kjer smo se naspali in najedli. Bryce Canyon smo si ogledali naslednji dan. Bilo je zelo lepo, na poti skozi park smo se ustavljali na razglednih točkah. In ko stojiš na robu čisto pri ograji ter gledaš to prostranost skal s tu in tam kakšnim kupčkom snega, res ostaneš brez besed. Ta park mi je bil najbolj všeč, saj me je na veliko mestih pustil z odprtimi usti. Tam smo videli tudi veliko živali, na primer krokarja, do katerega si lahko prišel zelo blizu. Ob cesti so v ogradah imeli tudi bizone in konje. V Ameriki imajo tudi dobro razvito govedorejo, zato smo videli ogromno. Enkrat so nas presenetile košute, ki so tekle čez cesto. Ko smo se peljali skozi gozd, sem ob gozdnem robu na potki videla kojota.

Spet nas je presenetila tema in smo se na poti do prenočišča enkrat tudi izgubili. Na srečo smo vseeno na koncu spali na toplem. Naslednje jutro smo vstali zelo zgodaj, saj smo želeli videti sončni vzhod v Monument Valleyju. Bilo je zelo mrzlo, ampak prečudovito. Na srečo je čisto zraven stala indijanska trgovina, kamor smo se lahko šli ogret. Pot smo nadaljevali še do enega nacionalnega parka, in sicer Grand Canyon, ki me ni tako navdušil kot prejšnji park. Prespali smo v majhnem mestecu Flagstaff, ki je eno redkih mest, kjer bi lahko živela. Bilo je tako lepo božično okrašeno in zelo prikupno. Malo pa me je spominjalo na Laško, ki sem ga že kar pogrešala.

Ker smo bili v Arizoni, smo si morali pogledati tudi značilne velike kaktuse. Spet smo se odpeljali proti večjemu mestu. Prispeli smo v peto največje mesto v ZDA, to je Phoenix. Ko smo se bližali središču mesta, me je presenetila sedempasovna cesta samo v eno smer, v drugo smer je bilo prav tako sedem pasov. Tako smo prispeli v še eno velikansko mesto, kjer so imeli zelo veliko palm in prečudovite ulice. Dan smo zaključili s prijetnim sprehodom in z vožnjo s kočijo v starejšem predelu mesta.

Popeljali smo se v čisto južni del ZDA, v mesto Yuma, ki je tik ob meji z Mehiko. Veliko napisov je bilo tudi v španščini. Od daleč smo lahko videli mehiški zid oziroma ograjo. Čakala nas je dolga

pot do San Diega v Kaliforniji. Ampak ko smo prišli tja, je bilo dolgo sedenje v avtu poplačano. Tako kot prejšnji dan smo se sprehodili po ulicah, le da zdaj v San Diegu ob morju. Hodili smo ob dolgi peščeni plaži, bilo je veliko bolj toplo kot prejšnje dni, imeli so luči, ki so svetile prijetno oranžno, in lahko smo poslušali šumenje morja. Za nekaj minut smo sedli na kamnito ograjo in opazovali požiralca ognja, za njim je valovalo morje. To je bilo zame eno najlepših mest na potovanju. Tam bi brez obotavljanja z velikim veseljem živela. Naslednji dan smo nekaj časa še ostali v tem prelepem mestu. Obiskali smo na nek način raj, saj se tudi imenuje Paradise Point. Tam so bili palme, druge eksotične rastline, ozke poti, jezera in veliko živali. Največ je bilo rac, gosi, galebov in tudi čapelj. Opazili smo prelepo peščeno plažo, kjer smo lahko namočili noge v mrzel Tihi ocean. Na poti do slavnega Los Angelesa smo se ustavili v mestu malce izven San Diega, in sicer v Carlsbadu.

Končno smo prispeli v težko pričakovan Los Angeles, kjer smo ostali približno en teden. Moj prvi vtis je bil grozen. Tudi vreme se je spremenilo. V San Diegu je bilo sončno in zelo toplo, medtem ko nas je v Los Angelesu pričakala megla. Zanj smo kasneje od domačina izvedeli, da je dim. Nismo videli niti nekaj metrov pred sabo. Ta dim je bil posledica nedavnega požara v Kaliforniji. Domačin je povedal, da to v primerjavi z nekaj dnevi po požaru ni nič. Še več dni po požaru zaradi dima niso ločili dneva od noči.

Ni pa nas motil samo dim, temveč tudi ogromno brezdomcev, ki so bili povsod, in tudi ulice so bile zelo umazane. Na veliko mestih so smeti ležale zraven praznega smetnjaka. Ponekod so brezdomci spremenili avtobusno postajo v svoj

dom. Večinoma so bili pred trgovinami z veliko navlake kar v nakupovalnih ali otroških vozičkih.

Na srečo nas je lepo presenetil apartma, ki je bil zelo moderno opremljen. Razgleda sicer nismo imeli, saj smo lahko videli skladišče bližnje trgovine, a smo poleg tega lahko videli slaven napis Hollywood.

Na zadnji dan leta 2017 smo si ogledali muzej voščenih lutk Madame Tussaud, odšli na plažo Santa Monica in se tam s turističnim avtobusom odpeljali do Malibuja ter si ogledali hiše slavnih. Nato smo odšli v Universal studio, kjer smo videli, kako snemajo filme, in tam tudi dočakali polnoč. Prvi dan novega leta smo si vzeli malo več časa za počitek kot po navadi. A vseeno smo se šli peljat po Beverly Hillsu, kjer smo videli ogromne lepe in zelo drage hiše. Veliko hiš je imelo živo mejo.

Zvečer smo se še sprehodili po slavni ulici Walk of Fame, na kateri so po tleh razporejene zvezde. Na ulicah Los Angelesa je podnevi in ponoči velika gneča. Videti je mogoče veliko trgovin, od najprestižnejših in najdražjih do bolj dostopnih in veliko cenejših. Ljudje prav tako po ulicah prodajajo hrano, prepevajo, plešejo, se oblačijo v različne junake ...

Naslednji dan smo si šli ogledat Natural Historic Museum. V muzeju je bilo okostje dinozavrov in tudi drugih živali. Mudilo se nam je naprej in odpeljali smo se na obalo. Tam smo počakali na ladjico. Vkrkali smo se in že po nekaj kilometrih plovbe smo iz oceana videli skakati delfine. Ko smo bili približno 17 kilometrov oddaljeni od obale, smo videli drugega največjega kita na svetu – to je Fin Whale oziroma brazdasti kit. Potem smo si ogledali še bližnji Aquarium of the Pacific, kjer smo videli raznolikost in barvitost vodnega sveta. Dan za tem smo si ogledovali napis Hollywood. Videli smo tudi Dolby Museum, kjer podeljujejo oskarje, in stali tudi na tem odru. Videli smo tudi pravega oskarja in nekaj smo izvedeli tudi o zgodovini prireditve.

Zanimalo nas je, če se ameriški živalski vrtovi razlikujejo od slovenskega. Zato smo šli v tamkajšnji živalski vrt. Brez dvoma je veliko večji in ima posledično veliko več različnih živali. Je res zelo lep živalski vrt in v njem je res mogoče

veliko videti. Dan se je končal s prelepim razgledom na celoten Los Angeles. Povzpeli smo se na Que Skyspace. Bilo je prečudovito gledati skozi stekleno ograjo v celoti osvetljen Los Angeles. Zjutraj smo spet sedli v avto in se napotili na dolgo pot do San Francisca. Ko smo prispeli, nas je prvič na potovanju presenetil dež. Tako smo odšli jest. Ker se je že temnilo in je dež ponehal, smo se še enkrat sprehodili po pomolu 39, le da tokrat zvečer, vendar je bilo prav tako lepo.

Naslednji dan smo prejeli neprijetno novico, saj smo izvedeli, da so nam predstavili let in bomo doma kasneje, kot smo načrtovali. Tako smo šli malo pozneje na letališče, tam vrnili avto, ki nam je vse dni zelo dobro služil. Počakali smo na let in leteli malo več kot deset ur do Pariza. Tam smo zaradi predstavitve prvega leta zamudili drugi let in smo tako morali čakati osem ur na naslednjega. Odločili smo se ponovno za najem avta in se odpeljali proti središču Pariza. Želeli smo videti Eifflov stolp, vendar nam to ni uspelo, ker je bila na cesti takšna gneča, da smo se premikali po polžje. Začelo nas je že skrbeti, da bomo zamudili let, zato smo se vrnili. Na letalu je bilo zelo malo ljudi in let je trajal malo manj kot dve uri. Pristali smo v Budimpešti in se s kombijem odpeljali domov. Srečno smo prispeli domov 7. januarja 2018 približno ob štirih zjutraj.

Tako se je končalo naše malo manj kot dvajsetdnevno potovanje. Videli smo štiri različne države, spali v enajstih različnih prenočiščih, leteli s štirimi letali, prevozili ogromno kilometrov in videli res veliko. To potovanje je bilo zame res odlična izkušnja. Spoznala sem veliko novih ljudi, imela sem se možnost veliko pogovarjati v angleščini, spoznala sem veliko stvari in z veseljem bi dogodivščino še enkrat ponovila.

Rada bi šla tudi še kam drugam. In tisti, ki imajo takšno možnost, naj jo izkoristijo, ker ne samo da spoznaš ogromno stvari in se veliko naučiš, ampak spoznaš tudi sebe, kako razmišljaš, kako znaš odreagirati in dejansko živeti v tem svetu. Mislim, da mi je ta izkušnja pokazala veliko tudi o mojem nadaljnjem življenju in mi bo zelo pomagala tako v sedanjosti kot v prihodnosti.

Rina Medjić

FOTOREPORTAŽA

Potep po obljubljeni deželi

Dolina smrti

Hooverjev jez

Bryce Canyon

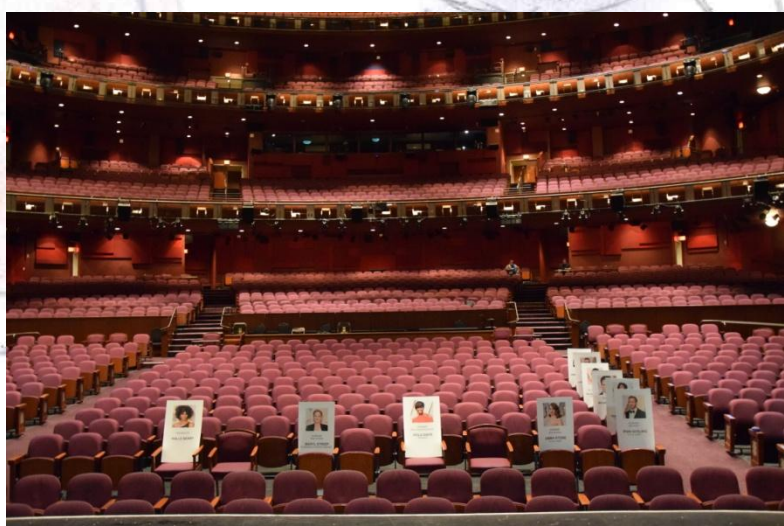
Veliki kanjon

Arizona

Santa Monica

Dolby Theatre

Živalski vrt v Los Angelesu

Rina Medjić

Alya Knez

INTERVJU

»Na žalost današnji otroci ne berejo veliko«

Dragica Đerić, dolgoletna knjižničarka v naši šoli, se je na začetku letošnjega šolskega leta upokojila. Po nekaj mesecih smo jo povabili, da je z nami delila svoje spomine na službeno pot.

Na začetku letošnjega šolskega leta ste se upokojili. Kako ste preživeli teh zadnjih nekaj mesecev v pokoju?

V pokoju je čisto drugače kot v službi, takrat lahko počneš stvari, ki si jih želel početi, preden si se upokojil. Zdaj ko sem v pokoju, sem začela risati.

Vaše življenje je tesno povezano s knjigami. Kaj vam pomenijo?

Knjige mi že od malega pomenijo zelo veliko. So dragocen vir znanja, zabave, modrosti, veselja ... Ponujajo čudežna popotovanja, razkrivajo skrivnosti, z njimi človek razkriva lastno identiteto, nikoli ga ne zapustijo, znajo ga potolažiti ...

Dolga leta ste bili šolska knjižničarka. Kako se spomnite tega obdobja?

To je bil najlepši čas v mojem življenju. To je bilo obdobje mojega lastnega dozorevanja in pridobivanja različnih znanj, ki sem jih lahko uporabila pri delu z mladimi. Delo z njimi in s čudovitimi spoštovanimi kolegi me je obogatilo in spreminjalo na bolje, mi bilo v nepopisno veselje. Zato mi zdaj v pokoju to manjka.

Učenci so pri vas v knjižnici poleg knjig pogosto našli zavetje. Ko so se znašli v različnih stiskah in težavah, ste jim vedno nudili oporo. Kako se spomnite vseh teh trenutkov?

Učenci so med drugim prišli k meni, če so se poškodovani ali če so imeli tremo pred preizkusom znanja – v tem primeru smo skupaj vadili. Kot knjižničarka sem imela ta »privilegij«, da sem bila dostopna vsem, ki so potrebovali kakršnokoli pomoč: oskrbo poškodb, spremljanje bolezenskega stanja, tolažbo, posluš za stisko.

Nudila sem jim različne tehnike za obvladovanje trenutnega strahu, treme ... In to sem z veseljem počela.

Na splošno je danes veliko ljudi v stiski. Marsikdo je osamljen. Zato svoj prosti čas namenjate tudi prostovoljnemu druženju s starostniki v Domu starejših Zdravilišča Laško. Kaj vam pomeni čas, preživet z njimi?

To so največkrat ljudje, ki potrebujejo pogovor in lahko posameznika veliko naučijo. Starejši ljudje so pogosto osamljeni in potrebujejo nekoga, ki bi si vzela čas, da bi se z njimi pogovorila, torej potrebujejo družbo ali pa majhne usluge, ker so gibalno ovirani, na primer kakšen sprehod. Pri tem so čudoviti sogovorniki, ki nam dajejo modrost, ki je za življenje nujna sestavina. Zato sem z veseljem, kadar je to bilo možno, preživljala čas v domu za starejše v Laškem. Žal je bilo to tudi boleče, ker so se mnogi že poslovili.

V šoli ste bili mentorica krožka Rdečega križa. Učenci so pod vašim vodstvom dosegli vidne uspehe. Kateri so vam ostali najbolj v spominu?

Bolj kot uspehe bi poudarila željo učencev po znanju. V več kot dveh desetletjih dela na področju izobraževanja mladih o sladkorni bolezni in prvi pomoči je bilo več deset zlatih, srebrnih in veliko več bronastih priznanj, ampak me je vedno bolj razveselila želja otrok po znanju in uporabi teh znanj v življenju, da znaš pomagati sebi in sočloveku, kadar je to nujno.

Omenili ste, da ste bili tudi mentorica tekmovanja o sladkorni bolezni. To znanje se pogosto pokaže za zelo uporabno, sploh v

generacijah, v katerih je kakšen učenec s to boleznijo.

V šoli je bil skoraj vsako leto en učenec s to boleznijo, zato je zelo pomembno, da učenci vedo, kaj je značilno zanjo in kako je treba ravnati v tem primeru.

Znani ste po svoji pozitivni naravnosti. Zagovarjate miselnost, da je podarjanje objemov nekaj čudovitega oziroma pozitivnega.

Brez objemov ne moremo živeti. To pomeni, da nas ima nekdo rad, in to človek najbolj potrebuje. Objem pomeni, da nas nekdo sprejema takšne, kot smo, in da smo ob njem varni. Dotik je bistvenega pomena za preživetje, zato rada objemam ljudi, ki jih poznam. Brez objemov ne bi mogla živeti.

Kaj sicer najraje počnete v prostem času? Ga imate zdaj več, odkar ste se upokojili?

Da, zdaj imam veliko več prostega časa. Najraje se igram s svojimi vnuki, berem knjige, rišem in hodim na sprehode.

Imate morda najljubšo knjigo? Ali zdaj, ko ste v pokoju, kaj več berete, kot ste lahko prej?

Najljubše knjige ne želim izpostaviti, ker je vsaka knjiga posebna. Da, zdaj berem veliko več.

Menite, da današnji otroci dovolj berejo? Po kakšnih knjigah po vaših izkušnjah posegajo tisti, ki berejo?

Na žalost današnji otroci ne berejo veliko. Posegajo večinoma po tem, kar potrebujejo: po

slikanicah, deklice po knjigah o ljubezni, fantje po knjigah o avanturah. Otroci berejo o tistem, kar potrebujejo, in se zato odločajo za knjige, ki jim omogočajo smeh, doživljanje avantur, spoznavanje, kaj je prava ljubezen, zato je pomembno, da jih pri tem ne omejujemo. Kajti ko si pripravljen, ti prideta knjiga ali učitelj naproti.

Ali zelo pogrešate čas, ko ste bili knjižničarka?

Da, ta čas zelo pogrešam. Zelo pogrešam vsakodnevni stik z otroki, njihovo dobro energijo, veselje in radost, sijaj v očeh, odprto srce ...

Ko ste bili v osnovni šoli – ali ste že takrat radi brali?

Morala sem se skriti pod posteljo, da me mama ni našla, včasih sem bila tudi okarana. Kot otrok sem najraje brala pravljice celega sveta. Andersenova Snežna kraljica je bila moja najbolj priljubljena zaradi izjemnega prijateljstva, ki ne pozna ovir. In tudi Deklica z vžigalicami, ki govori o mali revni deklici, ki bralcu seže do srca ... To je sicer žalostna usoda revnih otrok, ki se še danes dogaja. Žal.

Kaj bi za konec svetovali mladim?

Tako kot vsakemu človeku – da ste bolj pozorni drug do drugega. Otroci lahko spremenite svet. Bodite pozorni na dobre medosebne odnose in jih negujte, spoštujte drug drugega in vsakega človeka. Tako lahko vaše življenje postane lepše, pravičnejše in brez sporov. In veliko berite ter skrbite za svoje zdravje.

*Nadja Marot
Foto: Matija Slapšak*

»Knjige mi že od malega pomenijo zelo veliko. So dragocen vir znanja, zabave, modrosti, veselja ...«

»Delo z mladimi in s čudovitimi spoštovanimi kolegi me je obogatilo in spreminjalo na bolje, mi bilo v nepopisno veselje. Zato mi zdaj v pokoju to manjka.«

»Morala sem se skriti pod posteljo, da me mama ni našla, včasih sem bila tudi okarana. Kot otrok sem najraje brala pravljice celega sveta.«

OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Bralna ura na razredni stopnji

Dan pred slovenskim kulturnim praznikom je bil v vseh naših šolah malo drugačen. V vseh razredih smo vsaj uro posvetili takšnemu ali drugačnemu ukvarjanju s književnostjo, seveda v spomin na našega največjega pesnika Franceta Prešerna. Za tokratno številko šolskega časopisa so svoje mnenje izrazili učenci razredne stopnje v PŠ Debro. Njihove vtise je zbrala in uredila učiteljica oziroma šolska knjižničarka Lidija Toplišek.

*Živé naj vsi naródi,
ki hrepené dočakat dan,
ko, koder sonce hodi,
prepir iz svéta bo pregnan,
ko rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!*

7. februarja sta v naš razred prišli Jožica in Nika iz osmega razreda. Prebrali sta pravljico, ki je imela naslov Skuhaj mi pravljico. Pokazali sta tudi slike iz slikanice. Zdelo se mi je odlično. Risali smo svojo pravljico.

Živa Kolar

Jožica in Nika sta nam prebrali knjigo Skuhaj mi pravljico. Bilo je odlično. Pogovarjali smo se o knjigah.

Ana Tašner

V sredo smo imeli kulturni dan. Prišli sta osmošolki Asja in Staša, ki sta nam pripovedovali pravljico Miška in goslice. To knjigo je napisala Tatjana Kokalj. Pravljičica je zanimiva, kratka, vesela. Povedali smo, da je 8. februarja umrl France Prešeren. Ura je bila zanimiva.

Lara Pikel

V sredo sta prišli osmošolki v naš razred. Vprašali sta nas, kaj vemo o Francetu Prešernu. Prebrali sta nam zgodbo o miški in goslicah. Po branju smo ilustrirali zgodbo. Da smo si bolje zapomnili, sta nam zgodbo še enkrat prebrali. Bilo mi je zelo všeč.

Alja Kajtna

V sredo sta osmošolki prišli prebrat zgodbo Miška in goslice. Bilo je super. Zabavala sem se. Poslušali smo himno. Med himno smo stali in na koncu nismo ploskali. Potem so po zvočniku povedali nekaj o kulturnem prazniku. Osmošolki sta nam postavili nekaj vprašanj in bili smo pohvaljeni, ker smo znali odgovoriti. Tudi učiteljica nas je pohvalila. Nato smo ilustrirali zgodbo.

Tereza Podkoritnik

Na kulturni dan sta prišli v razred osmošolki in nam prebrali pravljico Miška in goslice. Vprašali sta nas tudi o Francetu Prešernu.

Klara Golec

France Prešeren
3. december 1800 do
8. februar 1849

*Prijatli! odrodile
so trte vince nam sladkó,
ki nam oživlja žile,
srce razjásni in oko,
ki utopi
vse skrbi,
v potrlih prsih up budi!*

EVA

Eva Topole

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Mišek Tip noče jesti

V sredo, 10. januarja, je bilo v knjižnici PŠ Debro četrto srečanje vrtčevskih otrok in šolske knjižničarke v sklopu projekta Tudi iz pravljic se veliko naučimo.

Tokratno temo so predstavljale zdrava prehrana in prehranjevalne navade. Na vrsti je bila pravljica Anne Casalis Mišek Tip noče jesti. Otrokom sem zastavila uganko o miški. Ob sliki so jo opisali – kakšna je, kje živi, s čim se prehranjuje ... Nato so prisluhnili pravljici o mišku Tipu, ki ni hotel jesti ne slastne korenčkove juhe ne sira. Potem ko je slišal zgodbo premraženega in lačnega gospoda škržata o tem, kako pozimi gozdne živali prezebajo in stradajo, si je premislil in z veseljem pojedel, kar je njegova mamica pripravila. Otroci

so zbrano poslušali in si veliko zapomnili. To so dokazali s tem, da so na tabli pravilno razvrstili ilustracije iz slikanice in ob njih pripovedovali. Sledil je pogovor o tem, zakaj je pomembno, da se ljudje zdravo in redno prehranjujemo. Ob sličicah sadežev in zelenjave na kartončkih, ki so jih izbirali otroci, smo se pogovorili o tem, kaj oni najraje jedo. Za zaključek je vsaka skupina prisluhnila še ljudskima izštevankama, v katerih nastopajo miši.

Lidija Toplišek

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Novosti v šolski knjižnici**Sharon Jennings: FRANČEK IN JUNAKINJA**

Meni je bila knjiga všeč, ker si je želvak Franček zelo želel spoznati kengurujsko superjunakinjo Dinaru. S prijateljem polžem sta zamudila na predstavitev njene nove knjige, ker sta pomagala starejši gospe Pižmovki. Dinaru ju je počakala in gospa Čaplja jih je fotografirala. Franček in polž sta dobila knjigo z Dinarujinim posvetilom.

Nika Bezgovšek

ENCIKLOPEDIJA DINOZAVROV

Knjiga je zelo zanimiva. Opisuje, kako in kdaj so živeli rastlinojedi in mesojedi dinozavri. V njej piše tudi o tem, kako so se imenovali posamezne vrste dinozavrov, kakšno evolucijo so doživele skozi čas. Opisani so tudi sesalci, ki so nastali nekaj časa po izumrtju dinozavrov.

Domen Trbovc

Primož Suhodolčan: STARA MUHA, DOBRA JUHA

Knjiga je zelo zanimiva, saj so zgodbe zelo smešne in zabavne. Še posebej mi je všeč Žnodra nos. V knjigi so tudi zgodbe Stara muha, dobra juha, Zakaj marjetice smrdijo, Lakotnik robot, Zebe, zebe kovter.

Živa Mešel

Anna Casalis: MIŠEK TIP SI ŽELI BRATCA

Z miškom Tipom se ni mogel nihče igrati. Ko je sedel z mamico in očkom za mizo, je Tip rekel, da hoče imeti bratca. Šli so k zdravniku, ki je Tipu povedal, da v mamičinem trebuhu raste dojenček. Mišek je bil zelo vesel te novice. Ko se je rodila sestra, je bil Tip razočaran in ljubosumen. Na koncu je rekel, da je dobil najboljšo darilo za rojstni dan. S sestrico sta se imela rada.

Lea Vodišek

Anna Casalis: MIŠEK TIP JE SEBIČEN

V knjigi mi je bilo všeč, da je Beni posodil mišku Tipu igračo in mu dal kos torte. Ni mi bilo všeč, da se je Tip igral sam v kotu, ni posojal igrač niti svoji sestrici in je skrtil bager. Na koncu pravljice ni bil več sebičen in se je igral s prijatelji.

Ana Polak

MEDVED KOSMATINEC

V tej knjigi so pravljice in zgodbe o medvedih. Najbolj sta mi bili všeč pravljici Kmet in medved in Medved s človeškim srcem. Zgodbica Medved, svinja in lisica mi ni bila všeč, ker medved ni razdelil žita enako med vse.

Žan Pavlovič

Primož Suhodolčan: MILO STRAŠILO

Knjiga mi je bila zelo všeč. Najboljša pravljica v njej mi je bila Zakaj se je medved naučil brati. Iz nje se lahko naučiš, da moraš dobro brati, če hočeš kaj narediti. Branje ti lahko v življenju zelo pomaga. O tem ve veliko medved iz omenjene pravljice. To knjigo priporočam otrokom, ki radi berejo in se ob tem zabavajo.

Lea Seme

MŠ LAŠKO

Prenova najbolj zaželenega šolskega prostora

November je v našo šolo prinesel določene spremembe pri pouku športa.

Zaradi začetka prenove šolske telovadnice so se morali učitelji in učenci znajti pri iskanju primerne prostora za svoje dejavnosti. Pri tem so bili zelo kreativni, saj so v šolskih prostorih in izven našli veliko primernih kotičkov. Med drugimi so jim prijazno nadomestni prostor – za seveda nekoliko prilagojen pouk športa – ponudili v Otročjem centru Kinu Laško. Ponudbo so hvaležno in z veseljem sprejeli. Kljub vsemu smo vsi nestrpnost čakali na konec obnove. Dočakali smo jo januarja.

Šolska telovadnica je bila zgrajena davnega leta 1975. Od takrat se je v njej zvrstilo nešteto šolskih in drugih dejavnosti – tako športnih kot kulturnih in ostalih. Telovadnice namreč ne uporabljajo samo učenci z učitelji, ampak v popoldanskem času ter ob sobotah in nedeljah tudi različna športna in ostala društva iz Laškega in okolice.

Telovadnica je med drugim gostila in še gosti nekatere dogodke, kot so roditeljski sestanki ob

začetku šolskega leta, noč branja, tehniški in športni dnevi ter dnevi dejavnosti, šolske kulturne prireditve ... Vse dejavnosti je seveda nemogoče navesti.

Odprtje prenovljene telovadnice je bilo 1. februarja. Kulturni program so pripravili učenci s pomočjo učiteljic Romane Juvan in Majde Marguč. Zbrane sta nagovorila tudi ravnatelj Marko Sajko in župan Franc Zdolšek.

Tanja Drolec

Foto: Julija Pristovnik

FOTOREPORTAŽA

Končno smo jo dočakali

Julija Pristovnik in Matija Slapšak

NAGRADNI KONCERT

Telovadnica gostila svoj prvi koncert

Pred kratkim prenovljena telovadnica v matični šoli je v petek, 23. februarja, gostila svoj prvi koncert.

Na njem je nastopil znan slovenski reper Zlatko. Učenci vseh naših šol so mu navdušeno prisluhnili. Koncert smo si prislužili za zmago v akciji zbiranja stare električne in elektronske

opreme in odpadnih baterij Ni debate – v Gorenje Surovino dajte stare aparate. Hvala vsem, ki ste nam pomagali do zmage.

Petra Velikonja

»Otroci so večinoma odraz svojih staršev«

Po nagradnem koncertu smo reperja Zlatka povabili na krajši intervju. Povedal je marsikaj zanimivega.

Naša šola je v akciji Ni debate – v Gorenje Surovino pripeljete stare aparate zmagala že drugič. Najbrž ni treba poudarjati, da smo tega zelo veseli Sploh ker je za nagrado koncert. Kakšen je vaš odnos do zbiralnik akcij na splošno?

Najbolj me žalosti, da morajo sploh obstajati, saj je to samo še en pokazatelj, da so ljudje umazani. Kljub vsemu držim pesti, da bomo s temi akcijami osveščali ljudi.

Če se ozrete v svoje otroštvo ...

Ali se spomnite, da so že takrat obstajale zbiralne akcije? Ste morda sodelovali v kateri? Če ste, v kateri?

Da, že kot otroku mi je bilo najljubše, ko smo v bloku organizirali zbiralno akcijo, da smo pobrali smeti. Za nagrado smo dobili sladoled.

Včasih je bilo v ospredju predvsem zbiranje starega papirja. Učenci so z izkupičkom pogostokrat lahko odšli na kakšen izlet ali si privoščili kaj drugega. Je bilo tudi v vaši šoli tako?

Da, v moji šoli smo tudi imeli zbiralne akcije papirja in z denarjem, ki smo ga dobili, je naša šola kupila rolerje, s katerimi smo se lahko rolali. **Tradicionalnim zbiralnim akcijam so se pridružile modernejše. Danes zbiramo skoraj vse – od kartuš, zamaškov ... Kako gledate na to?**

Nisem za to zbiranje zamaškov, da se pomaga komurkoli, ker imamo dovolj razvito družbo. **Kako se počutite, ko pripravljate koncert za tako specifično občinstvo, kot so osnovnošolci? Ti nastopi mi pomenijo veliko več kot nastopi v kakšnih barih.**

Kakšne so vaše izkušnje glede nastopov pred mladim občinstvom? Najbrž vas navdušeno sprejme ...

Zelo dobre, ker sem obkrožen z mladimi in ker se s svojim pristopom do njih tudi sam počutim dokaj mlad ...

Rap kot glasbena zvrst opozarja tudi na družbene napake, krivice ... Pesmi imajo pomembna sporočila. Bi morda lahko izpostavili najpomembnejše sporočilo svojih del?

Nemogoče je izpostaviti pomembno sporočilo, saj je cela moja kariera lep primer, da se lahko z vztrajnostjo tudi brez vez uspe in doseže nek rezultat. **Zbiralne akcije imajo med drugim tudi ekološki namen. Se vam zdi prav, da se mlade vzgaja na ta način? Lepo je opozarjati ljudi. Večinoma so otroci odraz svojih staršev, razen če so pod vplivom kakšne družbe ki je zelo močna. Drugače pa se mi zdi, da je prav, da se tako vzgaja. Ekološko osveščeni ljudje so**

pozorni na različne načine varčevanja. Ali tudi vi kdaj ravnate ekološko, varčevalno ...? Ali pazite, koliko električne energije porabite? Imam navado, ki jo je imel tudi moj oče, ki je hodil po stanovanju in ugašal luči za nami otroki. To se mi je zdelo zelo zabavno, zato tudi sam danes to počnem in hodim za svojimi otroki. Varčujem tudi z vodo in zaprem pipo med umivanjem zob. Ko sem bil še majhen, je oče mene in mojo sestro umival v eni kadi. In to tudi jaz danes počnem s svojimi otroki. Voda se mi sicer zdi prepoceni, saj če bi bila draga tako kot cigareti, bi z njo bolj varčevali. In za konec ... Kako ste se počutili na koncertu v naši šoli? Kakšno občinstvo smo bili? Lahko rečem, da ste bili zelo poslušljivi glede na to, koliko vas je bilo, sploh ker so bili med vami tudi prvi in drugi razredi. Če vas lahko ocenim, bi vam dal eno veliko petico.

Ema Šolar in Jure Šantej

ANKETA

Šport mi pomeni ...

Šport je nedvomno nepogrešljiv del našega življenja, zato je še toliko bolj pomembno, kakšen odnos imajo do njega otroci. Šestošolce v matični šoli smo zato povprašali, kaj jim pomeni športno udejstvovanje.

Jonas Laznik: »Šport mi pomeni zelo veliko, saj je zdrav in zabaven. Ukvarjam se z dvema športoma, in sicer s tenisom in streljanjem. Ko se ukvarjam s katerim od športov, se počutim zelo dobro in zdravo. Želel bi se ukvarjati tudi z nogometom, saj mi je zelo všeč. Pozitivne plati ukvarjanja s športom so gibanje, zdravje in zabava.«

Svit Nemec: »Šport mi pomeni zelo veliko. Če bi mi ga prepovedali, bi se počutil kot moški, ki zelo rad gleda televizijo in se mu ta kar naenkrat pokvari. To, da bi mi vzeli šport, bi bila ena najhujših stvari, ki bi se mi lahko zgodila. Ukvarjam se z nogometom, odbojko, badmintonom ... To mi je zelo všeč, sploh ko igram s prijatelji. Pri športu veliko tečem, kar je dobro za telo.«

Jure Maček: »Šport mi pomeni zelo veliko, saj ga obožujem in se zraven še zabavam. Ukvarjam se z nogometom. Takrat sem srečen. Zaenkrat ne čutim želje, da bi se ukvarjal še s katerim športom. Zakaj je šport dober? Ko na primer igram nogomet, se zabavam, hkrati pa tudi skrbim za svoje zdravje.«

Naj Zorko: »Šport mi pomeni nekaj, kar lahko počnem s prijatelji. Načrtno se ne ukvarjam s točno določenim športom. Če bi se, bi izbral košarko. Človek, ki se ukvarja s športom, je zdrav, v formi, poleg tega mu ni dolgčas.«

Nik Alauf Fantinatto: »Šport mi pomeni največ na svetu. Če bi mi ga prepovedali, bi bilo tako, kot če bi mi vzeli hrano. Ukvarjam se z motokrosom. Takrat se počutim sproščeno in dobro. Želel bi se ukvarjati tudi z nogometom. Pri športu je človek sproščen in misli na dobre stvari. Želi biti najboljši, a je pri tem vseeno pomembno, da se lepo vede do drugih tekmovalcev. Pri motokrosu vozimo pametno in igramo pošteno. Vse delamo s srcem.«

MŠ LAŠKO

In smo dočakali sneg ...

Čakali smo tako dolgo, da smo si končno eno uro športa privoščili na snegu.

Sneg je bil že rahlo zmrznjen. Tako smo lahko drsali, se sankali in se potrudili sestaviti snežaka iz ledenih kep. S pomočjo naših krepkih fantov smo postavili snežaka in ga okrasili z odpadlimi vejami.

Ana Cestnik s tretješolci

ŠPORT IN ...

Plezalni in plesni uspehi

Učenci se športno udeležujejo tudi izven šole. Kljub temu smo v šoli izjemno ponosni na njihove tovrstne uspehe.

Tit Zeme: »S plezanjem se ukvarjam od leta 2009, ko sem bil star tri leta in pol. Plezam v Plezalnem klubu Rimske Toplice. Nazadnje sem dosegel drugo mesto na tekmi vzhodne lige v Slovenski Bistrici. Počutil sem se odlično. Bil sem zelo vesel, da sem dobro odplezal. Na tem področju si želim preplezati še veliko težkih smeri in veliko dobrih rezultatov. Upam, da se bo za ta šport odločilo še veliko otrok.«

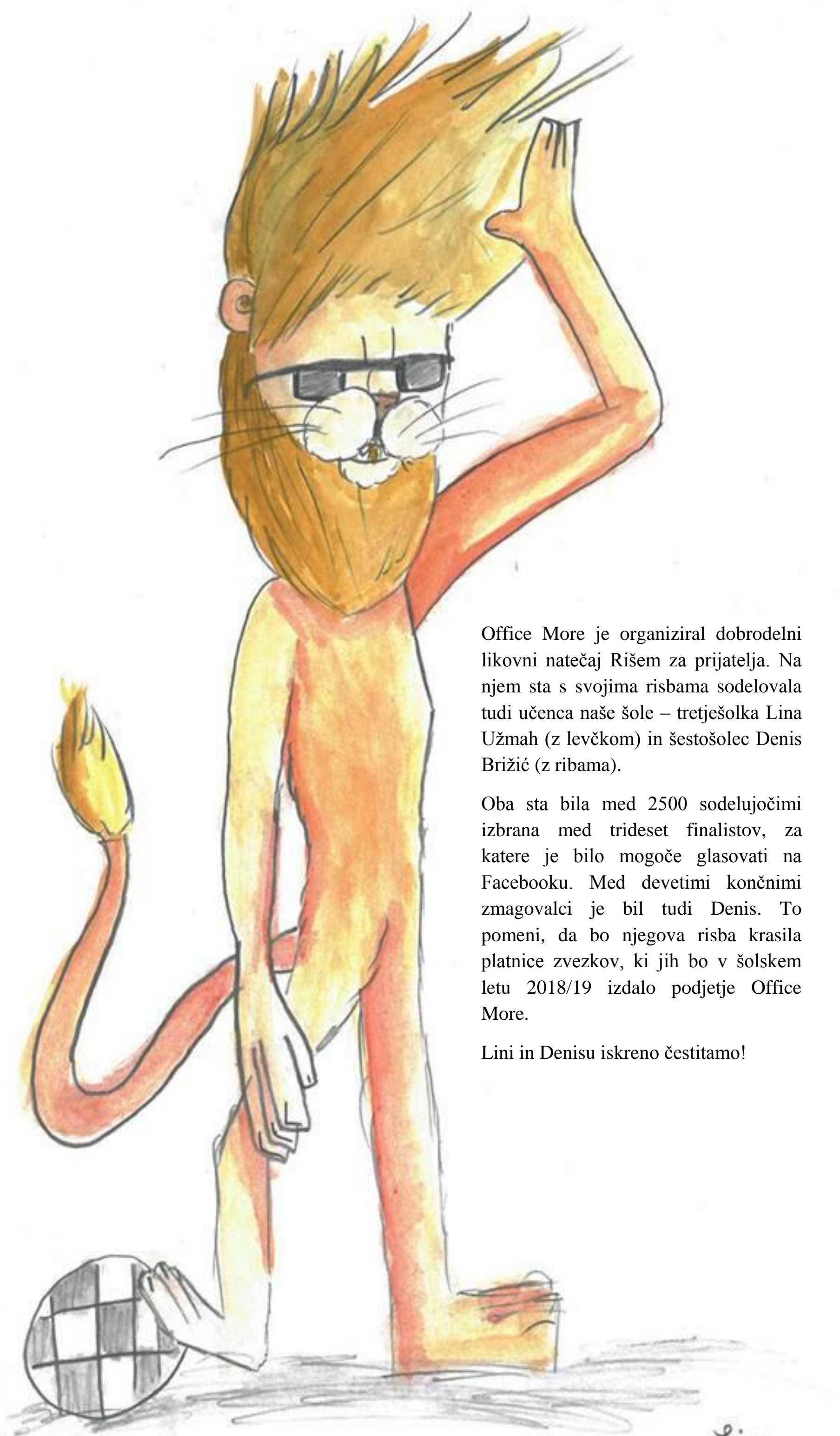
Kristjan Žužek: »Opus 1 je tekmovanje, na katerem nastopajo plesalci iz vseh plesnih šol v Sloveniji. Na njem sva z Denisom Brižičem dosegla srebrno priznanje. Bil sem zadovoljen, a tudi malo razočaran, ker sva pričakovala zlato priznanje. Z Denisom bova še šla na kakšno tekmo, saj nama to predstavlja izziv, ki ga želiva uspešno opraviti.«

Ema Šolar: »Vsako leto Javni sklad RS za kulturne dejavnosti razpiše temo za plesno tekmovanje Opus 1. Letos je bila to kulturna dediščina. Na državno tekmovanje sem se uvrstila z dvema plesoma. Mojemu solističnemu delu je bilo naslov Alma Karlin. Plesala sem tudi s Saro Bačič. Naslov dueta je bil Pobeg v sedanost. S svojim plesom sem hotela sporočiti, da ni pomembno, kakšen je človek od zunaj, ampak kakšna je njegova notranjost.

Alma se je rodila z napako, zato so jo označili za čarovnico. Zaradi svoje drugačnosti je bila tudi v zaporu. V resničnem življenju je bila svetovna popotnica, kar prikazem tudi v svojem plesu. Na koncu umre zaradi tuberkuloze. Njeno znano opravo so predstavljali dolga obleka, kovček in klobuk. V kovčku je imela tudi dnevnik, v katerega je zapisovala vse svoje dogodivščine. S Saro sva se odločili za sliko Matije Jame, ki je narisal deklici, ki se držita za roke. V plesu zbeživa s slike. Ker je bila tema kulturna dediščina, sva v ples vključili ljudske gibe. Na koncu plesa naju neznana sila vleče nazaj v sliko. Ples mi je všeč, ker se počutim svobodno. Lahko se gibam v ritmu glasbe in zapolnim cel prostor. Ples me spremlja že od tretjega leta. Vseh devet let me uči ista učiteljica Špela Medved, ki sem ji zelo hvaležna za vse lepe trenutke, ki sva jih preživeli skupaj, in za ves čas, ki mi ga je namenila. Za oba plesa sem dobila zlato priznanje. Priznanja so dokaz, da se s trdom da doseči vse.«

Office More je organiziral dobrodelni likovni natečaj Rišem za prijatelja. Na njem sta s svojima risbama sodelovala tudi učenca naše šole – tretješolka Lina Užmah (z levčkom) in šestošolec Denis Brižić (z ribama).

Oba sta bila med 2500 sodelujočimi izbrana med trideset finalistov, za katere je bilo mogoče glasovati na Facebooku. Med devetimi končnimi zmagovalci je bil tudi Denis. To pomeni, da bo njegova risba krasila platnice zvezkov, ki jih bo v šolskem letu 2018/19 izdalo podjetje Office More.

Lini in Denisu iskreno čestitamo!

Lina
8 let.

Denis
Brizic
11 let

PŠ VRH

Dogodivščine učencev

V leto 2018 smo z učenci PŠ Vrh zakorakali s polno paro. Januar in februar smo že takoj izkoristili za nove dogodivščine, pustolovščine, nova znanja in raziskovanja o še neznanih rečeh.

Najprej smo poskrbeli za svoj notranji mir in se sprostiti ob jogi. V šolo smo povabili Matica Štormana, ki nam je pokazal nekaj osnovnih vaj joge. Preplet živalskih položajev in nenavadnih gibov ter odlična sproščena urica sta nas razveselila in nas napolnila z energijo.

Potovali smo tudi v Indijo. Ne čisto zares, vendar smo ob fotografijah tako uživali, kot da bi bili res tam. Potopisno predavanje, ki je bilo učencem izredno zanimivo, je gospod Matic podkrepil z izdelki, ki jih je prinesel s potovanja. Ogledali smo si indijske tradicionalne začimbe, zaigral nam je na indijsko piščal in nas za konec presenetil s sadežem mangom, ki smo ga skupaj olupili in pojedli.

Ker smo vedno radovedni in nas je Indija zares prevzela, so naši petošolci pripravili kratek intervju z našim gostom in tako še izvedeli kakšno zanimivost.

Pri nas zelo radi ustvarjamo, ilustriramo, pišemo in beremo, zato smo izdelali otroško revijo ter jo poimenovali Cicivrh. V njej je vsak otrok

prispeval kakšno risbo, nekateri so napisali domišljajske zgodbe, naredili križanko, kviz, uganke in pesmice. Nastala je krasna otroška revija, mi pa že načrtujemo in se veselimo naslednje izdaje.

Obiskali smo Knjižnico Laško, se s knjižničarkama pogovarjali o branju kot neskončnem potovanju, spoznavali, kje vse so spravljene knjige v knjižnici, ter poslušali krasno zgodbo o slonu, ki je plezal na drevo.

Februar je bil tudi pri nas kulturno obarvan, saj smo v nedeljo, 4. februarja z učenci sodelovali na prireditvi v gasilskem domu na Vrhu, kjer smo s pregovori, z glasbo in s plesom popestrili kulturni program v čast Francetu Prešernu. Gost prireditve je bil tudi gospod Srečko Maček, ki je predstavil svoje delo v Osrednji knjižnici Celje.

Veselili smo se pustnega rajanja, se oblekli v različne kostume, se pozabavali in naplesali. Zimo smo poskusili pregnati tudi z glasnim sprehodom po vasi.

Klaudija Košenina

FOTOREPORTAŽA

Dogodivščine učencev PŠ Vrh, 2. del

Klaudija Košenina

MŠ LAŠKO

Drsanje – najboljši športni dan

Mesto Laško je v lanskih predprazničnih dneh poskrbelo za pravo presenečenje. Postavilo je drsališče.

Tudi drugošolci smo se odločili, da ga preizkusimo. Odpravili smo se na malce drugačen športni dan. Nekateri smo komaj čakali, da stopimo na drsalke, drugi malo manj, vendar smo vsi kar hitro pozabili na to in se brez pomisleka podali na drsalno ploskev. Pri prvih drsalnih zavojih sta nam pomagala pingvin in medved, ki

sta se elegantno vozila po drsališču, proti koncu pa smo že bili bolj prepričani vase in smo se zapeljali kakšen krog tudi sami.

Med čakanjem na ponoven vstop na drsališče smo se igrali še na igralih v parku. To je bil naš najboljši športni dan. Upamo, da bodo tudi konec letošnjega leta postavili podobno drsališče.

*Drugošolci z učiteljicama
Danielo Čalušič in Urško Wiegele*

ŠPORT

Uživali tudi sedmošolci

Drsališče na parkirišču pred Kulturnim centrom Laško je privabilo v svoj hlad tudi učence izbirnega predmeta šport za sprostitev. Najbrž je odveč pripomba, da so več kot uživali.

Alja Dečman Stišovič

PŠ ŠENTRUPERT

Zimski športni dan

Uau, koliko snega in ledenih sveč imamo letos. Vsekakor smo ga morali izkoristiti za zimski športni dan.

Vse je pokrito z belo odejo. Tudi ceste in vožnja je včasih prav adrenalinska. Rekordne ledene sveče.

Uživanje na snegu ...

Priprave na spust po hribu navzdol. Sneženo ustvarjanje.

Tudi za lopato poprimemo. Gremooooo! Delanje sneženih skulptur.

Kolektiv šole

»Naj bo veter, megla ali sneg – mi imamo se fajn, če vam prav je al' ne. Nam važno je le, da imamo se faaaajn!«